

Zlata gos

Živel je človek, ki je imel tri sinove. Najmlajšega so klicali za Tepčka in so ga ob vsaki priliki zapostavljali.

Nekega jutra je najstarejši brat šel v gozd sekati drva. Mati mu je pripravila dobro potico in čutaro vina, da ne bi bil lačen in žejen.

V gozdu je srečal nekega starca z dolgo brado, ki ga je pozdravil in prosil:

»Za božjo voljo te prosim, daj mi košček potice in požirek vina, ker sem zelo lačen in žejen.«

Najstarejši mu je odgovoril:

»Če dam tebi potico in vino, sam ne bom imel dovolj; pusti me torej pri miru!«

Nato je šel dalje in je začel sekati. A ko maj je začel sekati, mu je sekira tako nesrečno zletela iz roke, da mu je padla na ramo in ga ranila. Moral se je vrniti domov, da bi si povezal rano.

Zdaj je srednji sin šel v gozd. Mati je tudi njemu pripravila potico in vino. Ko je prišel v gozd, je srečal istega starca. Nato se je odigralo isto kakor s prvim bratom.

Zdaj je Tepček rekel očetu:

»Oče pusti mene v gozd!«

Oče se je zasmel in mu rekel:

»Ti, tepček, kako boš ti nasekal drva, če tvoja pametna brata nista nič opravila.«

Tepček je tako dolgo moledoval, da ga je oče nazadnje pustil. Mati je tudi njemu pripravila potico, toda iz pepela in vode, v čutaro pa mu je nalila namesto vina neko grenko pijačo.

Ko je Tepček prispel v gozd, je tudi srečal istega starca. Možakar ga je poprosil za potico in pijačo. Fant je odgovoril:

»Prav rad ti dam, toda moja pogača je iz pepela in pijača je grenka. Če boš s tem zadovoljen, sedi, pa bova južinala.«

Sedla sta in Tepček je privlekel iz torbe potico in čutaro. In glej: potica je bila iz naj-

finejše moke, v čutari pa je bilo najboljšje vino. Ko sta se najela, je starca rekel:

»Sinko, ker imaš tako dobro srce, te hočem osrečiti. Poglej to staro drevo! Posekaj ga in med korenjem boš našel nekaj posebnega.«

Po teh besedah se je starca dvignil in odšel. Tepček je zavihal rokave, prijel za sekuro in začel sekati. Ko je drevo padlo, je fant debelo pogledal. Deblo je bilo med korenjem votlo in v votlini je sedela — gos. Njeno perje

je bilo iz čistega zlata. Tepček jo prime in odnese.

Fant se je ustvil v prvi gostilni. Gostilničar je imel tri hčere, ki so začudeno ogledovale zlato gos. Vsaka si je zaželela eno zlato pero. Ko je Tepček za hip odšel iz gostilne, je najstarejša hči skočila h goski in ji hotela izpipati eno pero. Toda gorje! Roka se ji je tako prilepila k perju, da je ni mogla odtrgati. Ista usoda je zadela tudi obe sestri.

Tepček je naslednjega jutra nadaljeval svojo pot. Spremljale so ga gostilničarjeve hčere, ki se niso mogle odtrgati od gosi. Spotoma so se še štirje možje pridružili čudni procesiji. Proti večeru je prispel do carjeve prestolice. Car je imel hčer edinko, ki je bila tako resna in žalostna, da je nikdo ni mogel pripraviti do smeha. Tepček je to zvedel in je šel s svojo povorko pred carjevo palačo. Ko je deklica videla, kako so za Tepčkom capljale zlata gos in tri dekleta, se je glasno zasmejala.

Tepček se je deklici tako dopadel, da si ga je izbrala za moža. A carju tak zet ni bil po godu. Na vsak način se ga je hotel odkrižati, zato mu je stavil zahtevo, ki je o njej mislil, da je fant ne bo mogel izpolniti. Rekel mu je: »Privedi mi moža, ki bo v enem dnevu popil vse moje vino.«

Tepček se je spornil na starca. Odhitel je v gozd k tistemu hrastu. Tam je našel človeka, ki je bil videti žalosten. Vprašal ga je, kaj ga tare? Mož mu je odgovoril:

»Grozna žega me muči. Mrzle vode ne prenesem, a izpil sem že en sod vina, pa nič ne pomaga. Oh, umreti bom moral od žeje!«

»Proč z žalostjo!« je vzkliknil Tepček. »Pojdi z menoj! Napil se boš po mili volji!«

Tujec se je v carjevi kleti vlegel pred največji sod in začel piti. Ko ga je izpraznil, se je vlegel pred drugega, nato pred tretjega itd. Zvečer so bili vsi sodi prazni.

Zdaj je Tepček zahteval od carja, da mu dá hčer za ženo. Car je snel prejšnjo obljubo in postavil novo zahtevo: naj mu privede člo-

veka, ki bo pojedel celo goro kruha.

Tepček je odhitel k istemu hrastu. Tam je našel človeka, ki je bil tako suh ko deska. Fant ga je vprašal, ali bi mogel pojedati goro kruha. Suhec se je zasmel od zadovoljstva.

Ko je Tepček privedel suhca pred carja, je ta ukazal pekomo, naj spečejo kruh iz vse moke, ki jo premore carstvo.

Peki so spekli kruh, suhec pa ga je v enem dnevu pojedel.

Car je spet snel besedo. Od Tepčka je zahteval: Pripelji se pred moj dvor v ladji, s katero je mogoče pluti i po vodi i po suhem.

Tepček je spet odhitel v gozd k hrastu. Tam je zdaj sedel tisti starca, ki je z njim Tepček bil delil skromno južino. Fantu je rekel:

»Sinko, tebi na ljubo sem popil toliko vina in pojedel toliko kruha. Dal ti bom tudi zahtevano ladjo. Vse to ti naj bo nagrada za tvojo usmiljenost.«

Tepček je dobil ladjo. Veselo je odplul proti dvoru. Ko je car videl ladjo, je dal Tepčku hčer za ženo.

Na dvoru se je vršila velika gostija, ki so se je udeležili gostje od daleč in blizu.

Po carjevi smrti je Tepček zavladal in je s pomočjo svoje žene tako srečno vladal, da so bili vsi državljani zadovoljni.

SMEJTE SE!

A, tako!

Oče: »Vanek, kako to, da si bil danes s Kurantovim Pepčkom zaprt?«

Vanek: »Ker se je on pred šolo pretopal z nekim drugim dečkom.«

Oče: »In gospod učitelj je zaradi tega tebe kaznoval?«

Vanek: »Da, ker sem bil oni drugi deček jaz.«

Enostaven vzrok

Tujec je prišel v nekem mestu do spomenika, na katerem je bilo ime, o katerem se ni slišal. Možakarja, ki mu je prišel nasproti, je vprašal: »Ta mož ni mogel biti posebno imeniten, ker se nisem slišal njegovega imena. Zakaj so mu sploh postavili spomenik?«

Možakar je odgovoril: »Ne vem, zakaj; najbrž zato, ker se nismo imeli nobenega spomenika.«

Pouk o prometu v mestu

Oče je prišel s svojimi tremi sinovi v mesto. Na začetku prometne ulice jih je ustavil in jim rekel: »Torej, dobro pazite, otroci, da se ne bo zgodilo nič hudega. Ti, Tonček, glej naprej, da nas ne bo povozil kak avtomobil. Ti, Mihec, pa glej zdaj na desno, zdaj na levo, da ne bo zadela ob nas tramvaj. Ti, Jožek, pa glej navzgor, da ne bo na nas padlo kaj iz hiše!«

Koliko nog ima?

Ljubica je spremljala mater v trgovino s čevlji. Medtem ko je mati poskušala čevlje, je prodajalka pripomnila: »Pri nas kupuje najimennitnejša gospoda. Ravno danes smo prejeli od kneginje N. naročilo za dvanajst parov čevljev.«

Ljubica, ki je imela samo en par čevljev, je začudeno vprašala mater: »Mama, koliko nog pa ima ta kneginja?«

IGRAJTE SE!

Hihec, kje si?

Igralci stopijo v krog in se primejo za roke. V krogu sta dva igralca: gospodar in hlapec. Postavita se vsak na eno stran. Oči imata zavezane. Preden se igra začne, se vsak nekajkrat zavrti okrog svoje osi. Nato gospodar zakliče: »Mihec, kje si?« Ta odgovori, nakar gospodar gre v tisto smer, od koder je slišal glas. Hlapec medtem odide z mesta. Ker ga gospodar ne najde, spet zakliče: »Mihec, kje si?« To se ponavlja tako dolgo, dokler gospodar ne zgrabi hlapca. Potem vsak izbere drugega igralca, ki nadaljujeta igro.

Igra navadno vzbudi pri onih, ki stojijo v krogu, mnogo smeha. Če se kateri izmed igralcev preveč približa krogu, mu vpijejo: »Gospodar, vroče, vroče! ali: »Mihec, vroče, vroče!«

Če se igrajo dekleta, nastopita namesto gospodarja in Mihača, gospodinja in Špelca. Ako pa je družba mešana, se menjajo.

Igra je zelo primerna kot prosta zabava po kakih društvenih prireditvah.